

radoslav tomáš

c h l a p e c

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Edícia Poézia

radoslav tomáš

chlapec

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Coypright © Radoslav Tomáš 2005
Illustrations © Kamila Bíziková 2005
Cover design © Anna Chovanová 2005
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r.o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry SR

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV
spol. s r.o.

Radoslav Tomáš: Chlapec
Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická
Ilustrácie Kamila Bíziková
Obálku s použitím ilustrácie Kamily Bízikovej graficky
spracovala Anna Chovanová
Sadzba Anna Chovanová
Tlač YASEL
Vydanie prvé
Printed in Slovakia

ISBN 80-8061-218-8

chlapec

motýľ

potichu položíš na stôl
nôž plný slnka

voda zrazu zosladla
v broskyňovom svetle
stíchol vlk

aj rozcítené husle zaspávajú

starci pod zelenou jabloňou
ťa kreslia
v horúcej sline

a za hlinenou dedinou
prechádza sa
spolu s vetrom
pšeničný kristus

úzkosť

leto sa vylialo do polí
ale november nedozrel
ani na šálku čaju

dedina je plná úzkosti
prítulnejšej ako zima

na ulici sa dychom dotýkaš
jej nahého hrdla
držíš ju za ruku
a chlapčensky sa hanbíš

ona zatvára oči
chce aby sa jej snívalo

stohy za dedinou sú smutné
zdá sa
akoby leteli

jej ktorá spí

dedinský kostol
ostal stáť zahryznutý do zeme

len mesiac
rozbil sa o asfalt

na dvore mačka
vytuší vlastné
zelené oči

spomenieš si:
ako pod perinami
skrývala lastovičky
a z tmy jej žiarili zuby

ráno ti v ústach zhustne slina

viem
srdce je vyfúknuté vajíčko
a každý nový deň biely
králik

ktorého občas zarezú

akoby navždy

malinové slnko skryje sa
do ticha a hĺbky
starej lúky

rastie tam tráva po stehná
dýcha a vo vetre
sa kolíše raz na jednu
raz na inú
stranu

líham si na chrbát
kým ty spievaš a do hliny kreslíš
nás oboch

koniec sveta

na konci broskyňovej dediny
je kopec
a za ním koniec sveta

cigáni tam hrajú mariáš
stohy akoby napršané
skrývajú modré a zelené smútky
starý pes má v očiach
zabudnutú záhradu

a ty tancuješ zbláznená vetrom
v šatách v ktorých ma nemiluješ

októbrová

ako deti naháňali
sme sa po kopci
moja októbrová líška

v očiach šípky
na šípkach jeseň
trochu unavená
trochu oklamaná
zastala si pred kaplnkou

nájdem si taký strom
pod ktorým sa môžem vykričať
ja tvoj októbrový vlk

akási jesenná nedeľa

tíchne lampa
v každú takúto noc vychádza
z jablka
a plná medu sa miluje

oknu vyrazilo dych
boh potichu spieva

z rozbitých huslí som vytiahol
októbrové nebo

na stole v kuchyni
v hrnčeku s popraskaným čajom
utopené babie leto

plachosť

zo stola vzala jablko
a prudko doň zahryzla

má presne také prsia
spievajú ako kohút

je nahá
a voňavá ako sviatočná
košeľa

do rúk ti spadnú jej vlasy
celkom plaché od dažďa

izba

večer doma je oblý
hreje

cítim vôňu jej kolien
a sledujem ústa
pripravené na výkrik

plachými prstami
dotýkam sa jej tváre
sedí
a mesiac žltý ako med
leje sa po stene

do dlane mi prstom
kreslí zvoncu

pod srdcom

ticho vrastá do dlážky
v izbe je tma
a jesenná slávnosť

ďaleko od nás znejú hrany
dedinského kostola
v šálke práve zaspal
jej posledný horúci výdych

teraz len tak vyzlečená leží
jemne ako svetlo

a niekde pod srdcom
jej rozkvitajú ľalie
alebo iné bijúce zvony

dotyky

vykriknutá
je nahá
vyšíva tmu zubami
ale v ústach je sladká

nahryznutá
pripomína jablko
a svetlo sa na nej láme
ako na pohári
zo zeleného skla

na poliach
rozpletá
vrkoče dažďov
zasieva van gogha
a zbiera vincenta
s hlavou plnou slnečníc

potom večer si líha
do zľaknutých postelí
dieťa
v nej
sa nepomýli

kolená

na dlážku matejovského kostola
rovnako padajú
plavé vlasy i jabĺčka
kolien

vždy keď jej bozkávam
čisté hrdlo
starý farár presýpa
makové zrníčka zo šálky
do hrnčeka
vonku padá belostný sneh

belšie sú už len jej kolená

otec

muž čo brúsi nôž na chlieb
plače keď odchádzam

je hrdý a krásny ako dýka

v kútiku úst
má tú najsladšiu slinu
a na kabáte
zaplátané ryby

počuje ako rastie tráva
sedí na stoličke
a s nikým už neprehovorí

zatváram dvere
zahasí cigaretu –
tak bude(m) raz umierať

doma
(mame)

ťažké nahé ruky
spadnú jej na kolená

v očiach je zasnívaná
ako sneh za oknom

akoby chcela odletieť

v kuchyni je ticho a hlboko
voda v pohári voňavá
a hrubá

je sama a často si hovorí
krásne príbehy

ale keď prídem
len tak sedí nič nepovie
počúva

na chvíľu

znova sa posadíš za stôl
očami prikryješ
dierky
na polámanej flaute

už dlho na nej nikto nehral

prichádzajúce dievča je tvoja
sestra
a práve keď držiš čajovú šálku
ona sa premieňa na vážku
alebo
iného anjela

anjel

čarovná alica
mi stíchla v ústach

potme si dala
pod námornícke tričko
vankúš
a povedala: poď
budeme rodina

a bola to jediná
bytosť
pod slnkom

čo ma
zazrela

z očí do očí
plakať

hrnček plný snehu

čas nasiakol šumením
z jej vlasov

vstáva tichá
plná drsného snehu

poviem jej:
na zuboch rodí sa ti svetlo
z dlane
spadne jej zvon a zaspí
uprostred svojho srdca

deň rozčesnutý
na ľalie a jablká
na stole prasknutý hrnček

ktorý sa už dlho brával do rúk

sneh

december
ostrý chlad na jej tele
sladko kvitne

pole zostarło
a nedoštrikované

leží na snehu
ktorý ju má celý
bojzlivý
jej stehná šepkajú
pália ako prhľava
a dlane
má upečené do chlebova

leží na snehu
a nebo
ako ťažký sadrový anjel
ju úzkostlivo stráži

plače(m)...

plače(m) ale akoby do seba

ona

dážď za oknom
je skutočný ako zvon

jablká pod posteľou tikajú
občas plačú
a často voňajú po milovaní

ale to krásne
je žena z tmavej ulice
o ktorej jej
nerozprávam

uprostred izby

prehla chrbát ako mačka

jej okaté kolená
ma podchvíľou sledujú z kúta
a keď uprostred izby
vyrastie strom

ona číha na stole
ako hrnček s kávou
viem že dnes sa ma bojí

lebo zajtra ma bude ľúbiť

modlitba

nočná obloha
je tvár pehavého anjela

samota ako hus
chodí po chrbte

trpké snehy
prikryli ústa

ale nenávisť je teplá

svetlo lampy plazí sa po stole
až kým ho päsťou nepribijem

zatváram oči

tvoje telo
napäté a trpké

predvídanie nenávisti

svetlo z lampy
sa utopilo v pomýlenom
hrnčeku

zatváram oči

sto stoličiek v tebe
a len jediná
vo mne

kone

oknom z dlaní
sledujem záhradu

v záhrade kvitnú kone

záhrada
má bránu dnu: som to ja
má bránu von: nie som to ja

nerozumiem tomu
a je to slobodné

chlapec a krajina

Krajina, ktorú si si predstavoval,
je tu, je skutočnosťou, nepochybne
 ťa poznáva, ale ty,
ako vždy, nechceš
 uveriť.

Štefan Strážay

stratené

ryšavá železnica
a dážď
čistý a presný ako jablko

krajina sa sťahuje
do sna
v roztancovaných očiach

celú si ju vezmeš
do vlaku
cestu prespíš

často vystúpiš na miestach
kam chodí boh
plakať
v dlaniach tam nachádzaš
spadnuté tiché vlasy

odchádzanie

krajina zaspala v rozbitej
škrupinke

básne stmavli
podobne ako obloha
v záhrade starých psov

vlasý jej tečú na plecía
už zďaleka chladné
zblízka
im nerozumieš

zľaknuto hryzie do smútku

pripomína dážď
keď takto sníva o vášni

ráno spolu s anjelmi
tancuje
po rozbitom skle
bojí sa povedať

že má pravdu

odídeš

keď prechádzaš ulicou
celá sa rozšteká

dnes akoby tá mala v oku

zdá sa že obloha
je nízka
položená v studni
nezrelá
vpletená do zeme

vstúpiš do domu

svetlu v izbe sa sníva
jej zuby voňajú po zahryznutí
v jablku

tiché nebo v tebe
je priveľké
ale ty lámeš ho po odrobinkách

mnohému nerozumieš

nakoniec odídeš
náhle
ako keď sa dieťa niečoho zľakne

leto básnikov
(paľovi garanovi)

vo vysokej tráve
sa končí zem a začína obloha

z ktorej prší
nebo
na mňa
donekonečna padá
a srdce tiká
za minútu dvakrát
tak rýchlo

keď vstanem
z dlaní sa porozsýpajú
posledné vykriknuté verše
a ja si ich nikdy
nezapíšem

smejú sa že chodím bosonohý
a rýmujem

na každom rázcestí si hádzem
haliere
a v dedinských krčmách
hrávam karty
s ozvenou

nie som doma

krajina má prevrátené
vrecká
padá z nich ľahký júl

prší do vlčích makov
obloha striehne ako zrkadlo

boh nemá dlane
v ktorých sa chveje smútok
preto do polí
chodia plakať básnici
čo nemajú domov

čas tu pre nich znamená
iba toľko
že rastú nechty a vlasy

leto sa potichučky nadýchne
vzlietne

večer

1

krajina si tají pod šatami
dych
večer sa zlieva
do svetlého hrnčeka

v očiach trasú sa jej
sny
jablko na stole planie

s tušením smútku
v sebe
je studené a ľahké

2

potichu ale ako čisto
nadväzuješ
na bolesť

dážď dvíha svoje ťažké ruky
dopichané svetlými
ihlami

bolesť

1

oblečieš si košeľu
a ona vzápätí pocíti
tvoj tichý a zvláštny
detský smútok

zatajíš ho
ako boh zatajuje
svoje neobyčajne svetlé
sny

bola tichá tmavá izba
kde bolo pokojne
akoby všetko ostávalo v poriadku

bol strach
ako tieň ktorý si nikdy nepomenoval

ešte dnes berieš do rúk sneh
a ješ
aby ti bolo zima

2

ale ona akoby netušila
o slnečnej a pokojnej
bolesti
v tebe

dodnes chodí s tebou
a opakuje sa

zrazu nevieš
kto ti do očí vrazil
tie prachom zarastené nože –
tento deň
alebo ľudia
čo zostali bosí pred kostolom

3
ona má zatiaľ zhovorčivú chvíľu
so slnkom

v tebe kričí sneh

4
iba jej stehná
otvorená kniha
a lampa na stole

pripomínajú svetlo

skutočnosť

1

je nedeľa a hlboko
v nás
biele pásiky sviatkov

niektorí už od rána
prosia na kolenách
aby vzlietla

príde ku mne a na čelo
nakreslí mi krížik
oči stíchnu
všetko si vydýchne

iba nenávisť žiari

pes vonku
rozšteká záhradu
priviazanú o kôl

2

vlasý spadnú jej do očí
keď škrtá zápalkou
hovorí:
ilúzia je
keď berieš do rúk jablko
v ktorom prší

na stole sto ráz
zabudnutý hrnček
s vodou

a skutočnosť
ktorá sa nemíňa
iba mení
a predstihuje reálne vzťahy

posledná báseň o krajine

1

prudko vychádza
slnko
vták ktorý krídlami
rozhýbe zastavený čas

krajina zrazu nedá sa
udržať
jej dych sa vo mne
vzpína
ako dvojce pľúca koňa

svitanie –
hladné líšky sa pasú
na poslednom pachu
z noci

dnes už je iná
zmĺknutá

akoby nebom preletel
anjel

2

na očiach zostane
už nie otázka

ale výčitka

čas nás oboch náhle
prekročil

koniec

1

napoludnie klesáš ulicou

potichu obchádzaš
slepého harmonikára
ktorý prstami stále hľadá
vôňu prekvapenej ženy

zo slnka steká med

rozmyšľáš či má nebo
naozaj toľko kostolov
koľko má deň
básnikov

2

do zápalkovej škatuľky
odložíš si kúsok svetla
a jeden sen

blázon v cudzích ústach

nevieš či sú básne nahé
alebo nosia také šaty

3

v akomsi výklade
si prečítaš
že vlastného boha
sa možno dotknúť iba krvou

hodiny premenia sa na ľaliu
ktorú v nej prvýkrát utopíš

4

trasieš sa v jej ústach

keď si deň oblečie
tmavú košeľu
zozimí sa jej na prsiach

je taká slobodná
pretože je osamelá
s tebou

mesiac na vás vysype svoje
vrece s múkou

5

ráno sa proti tebe
rozkričí
ako žena ktorá
prvýkrát rodí

želáš si stretnúť sa v básni

6

v ústach nosí si
svetlo
ale keď dovraví
deň akoby sa náhle skončil

do zreničiek vrastie ti vlastná koža
z viečok

smútok

1

ulica pokojne dýcha
toľko ráz si po nej kráčal
a ona si všetko pamätá

slnko je zelené
ako pohľad holuba

svieti do očí
láme v nich čisté nože

dlhá obloha je drsná
plače až kým sa neutopí v tebe

2

noc otvorí svoj čierny klavír
za oknami možno bude
mľaskať dážď

sadrový anjel na poličke
zloží si ruky
natrháš mu do nich ticha

veža matejovského kostola
ostane zľaknutá
pomaly kľakne si do teba

3

vlastných svetov
sa odteraz budeš dotýkať
ako niekoho v rade na žltú malinovku

vtáky
budú priťažké na takú
nahú oblohu

4
smútok: smútok

slepý ako oko ihly
a zvonivý až na krv

chlapec a krajina

1

na allendeho ulici
láme sa slnko
dlhé
štíhle

ulica je tichá
počúva
no veci aj ľudia v nej
mlčia

chlapec je už starší

keď kráča domov
trasie sa ako mosty
nad riekou

minulosť:
akoby cítila
že sa jej iba snívaš

2

krajina hryzie si do svojich
hrubých vlasov

má studené prsia
ako po daždi
ústa unavené
plné hĺbk
a svetlých rýh

nezaváha

vie že aj bez neho
tu prší

3
doma

doma je májová slávnosť
vydýchnutá na hladine
čaju
v košíku horia marhule

krajinu berie si do očí
potom ich
tiché a vážne
zatvorí

4
aké jednoduché
ten kto zostáva
si ty

krajina

1

krajina tesne pred zobudením –
zhasnutý zlomený
nôž

utíšená hlôbkami klesá

v hlave jediný jasný tón
hovorí o odchode

kratučko pred úsvitom
neviem sa dotýkať
jej šiat

2

smútok celý deň
zubatý ako hrebeň
sladko krváca

lastovičky krídlami zošívajú
oblohu

3

krajine ležiacej v tebe
pohladiš hrdlo
intimita
ľahká ako hriech
v jej detských očiach

nad tichým nebom
zlatý zámok

ako ľúto vie byť vtákom

4

večer je ticho –
ten bojazlivý hudobný nástroj

a nenávisť
len tak nadhodená do očí
hanbí sa za svoje veľké
dlane

ona pozerá hore
a vraví:
modrá je keď
po daždi vyjdeš von
a nadýchneš sa

5

plačem

z vetra vystrihnem
obyčajnými nožnicami
vreckovku
a utriem si tvár

chlapec

1

úsvit je lepkavý
ako medový plást

ráno poranilo ti oči

ústa šumia
popraskaný vánok
v rozžiarenom lístí

ešte na chvíľu zavrieš oči
a sníva sa ti
krajina
do ktorej šepká studené slnko

pod oblohou plnej skla
detstvo –
spadnutý tanier v tráve
čistý nepodotýkaný

2

bosá voda chodí
mokrými ulicami

rozsýpa sa z neba
mesto farbí namodro

v dome je kniha
stolička
nôž
veci plné tichej

nahoty

a chlapec opretý o bielu stenu
ešte chvíľu
a pohne celým domom

3

aké hlboké má vlasy
keď plače

na zarosené okno
nakreslí
čisté ruky

aké trpké a horké
je pomenovať
páva v sebe

4

večer ako vták zobe
prvé hviezdy

posledná mu stisne hrdlo

Koľko má deň básnikov

Radoslav Tomáš je vpriestore mladej slovenskej literatúry už známym autor. Je víťaz viacerých celoslovenských, ale aj zahraničných literárnych súťaží (Wolkrova Polianka, Akademický Prešov, Múza, Literárny Zvolen, Poetický květen a iné). Básnická zbierka Chlapec tak predstavuje výber z jeho doterajšej tvorby.

Autor zbierku rozdelil na dve samostatné avšak vzájomne prepojené časti: Chlapec a Chlapec a krajina. Obe časti od seba odlišuje a zároveň pevne spája ideový a poetický posun.

Názov prvej časti – Chlapec, výrazne evokuje detstvo (chlapčerstvo), čo sa prejavuje aj vistej dávke optimizmu vyžarujúceho z básní. Pomerne časté sú motívy slnka, teplej jesene, babieho leta, vône, zvuku a chute, navodzujúce atmosféru pokoja a šťastia. Pokoj so sebou prinášajú i ruralistické motívy poľa a zrejúceho či pokoseného obilia, záhrady, lúky a domova. Nosným symbolom sa v tejto časti zbierky stáva dedina, ktorá môže byť broskyňová a prinášať zabudnutie konca sveta, môže byť hlinená, plná tepla – dedina, po ktorej sa prechádza Kristus, ale môže byť aj plná úzkosti a smútku. Výrazný je aj motív dedinského kostola, ktorý stojí pevne zahryznutý do zeme a predstavuje akúsi existenčnú istotu, prípadne symbolizuje samotný osud a osudovosť. Kostol je zároveň jediný motív, ktorý R. Tomáš v tejto časti svojej zbierky bližšie lokalizuje a zaradzuje do geografického kontextu: „na dlážku matejevského kostola / rovnako padajú / plavé vlasy i jabĺčka / kolien...”

Svet detstva charakteristický pre prvú časť zbierky je v autorových básňach plný hľadania, plachosti a neistoty, ale aj hravosti a detskej idealizácie reality. Tak ako lyrický subjekt – dieťa (chlapec) – ani autor nestráca radosť z poetického objavovania sveta, ktoré sa v jeho básňach prezentuje vo forme originálnych obrazov, metafor a prirovnaní. K veku mladosti samozrejme patrí aj láska a ľahká erotika...

Na druhej strane však autor tento priestor a čas nevykresľuje ako selankovité, idylické obdobie. V jeho poézii je neustále prítomná predzvesť konca (konca detstva a začiatok dospievania) symbolizovaného prichádzajúcou jeseňou či večerom. Motívy evokujúce v čitateľovi pocity bezpečia a optimizmu sú okamžite konfrontované s obrazmi charakterizujúcimi ohrozenie (napr. nôž plný slnka). Rovnako aj ďalšie motívy, ktoré R. Tomáš vo svojej poézii často používa: jablko a hrnček, ponúkajú viacrozmernú interpretáciu. Jablko v jeho básňach môže znamenať príjemné sladké ovocie ktoré v sebe ukrýva svetlo leta, ale aj prvotný hriech. Hrnček zas môžeme chápať ako pars pro toto celého života, a tak sa vo veršoch stretávame s prasknutým hrnčekom, pomýleným hrnčekom, hrnčekom plným popraskaného čaju či rannej kávy, prípadne môžeme sledovať, ako „starý farár presýpa / makové zrníčka zo šálky / do hrnčeka“. Chlapec obsahuje okrem iného i silné a hlboké intímne výpovede, ktoré však nezostávajú introvertne uzavreté do seba, ale intenzívne oslovujú osobnú skúsenosť každého čitateľa.

V druhej časti zbierky – Chlapec a krajina (ktorú autor uvádza citátom z básne Štefana Stražaya, čím sa viac-menej oficiálne hlási k poetike tohto autora) sa Tomáš presúva na opačnú stranu emočného poľa. Kým prvá časť je hravá a žiarivá, druhá časť

dýcha smútkom a sklamaním. Bezstarostný chlapec z prvej časti pomaly dospieva a začína byť konfrontovaný s okolím (s krajinou). Krajina sa stáva mnohoznačným symbolom. Môže byť konkrétna, ale aj abstraktná, môže to byť krajina, ktorá nás obklopuje, no i krajina, ktorá je v našom vnútri. Krajina môže byť živá – personifikovaná, i mŕtva, nehybná.

Tomášov autorský záber sa v tejto časti zbierky rozširuje a zo sfér vnútorných sa obracia aj smerom navonok. Autor začína výraznejšie recipovať svet okolo seba.

Spomínaný pesimistickejší nádych druhej časti zbierky je evidentný hlavne v porovnaní s prvou časťou: kým v prvej časti Boh potichu spieva, v druhej časti plače, prípadne, kým v prvej časti záhrada svojou bezstarostnosťou a nelogickosťou symbolizuje slobodu, v druhej časti je to záhrada starých psov a v básni ju sprevádza strach, i sneh, ktorý je v prvej časti mäkký a príjemný, v druhej časti odrazu kričí. Atmosféru straty detstva a bezstarostnosti signalizuje i častý motív dažďa – teplé babie leto sa mení na sychravú jeseň. Skepsa sa vkráda aj priamo do názvov básní (Stratené, Odchádzanie, Odídeš, Nie som doma, Večer, Bolest', Koniec, Smútok). Takmer vo všetkých básniach je veľmi silná téma konca, zániku a straty.

Zaujímavé sú aj básne reflektujúce problematiku tvorby či už vlastnej (Leto básnikov) alebo poetickej tvorby ako takej (Koniec). V prípade básne Koniec možno dokonca uvažovať o akejsi metabásni („rozmyšľáš či má nebo / naozaj toľko kostolov / koľko má deň básnikov“).

Oproti zdanlivo jednoduchšej poetike prvej časti zbierky predstavuje druhá časť hlbokú, takmer filozofujúcu poéziu. V časti Chlapec autor kladie

dôraz na jednoduché avšak silné obrazy a metaforu, ktoré čitateľa okamžite oslovia svojou výpovednou hodnotou. Druhá časť Chlapec a krajina zas, okrem iného, využíva formálnu šírku básní a viacvrstvosť poetického zobrazenia. Zatiaľ čo prvá časť je hravá, druhá je zádušná, a tak sa vzájomne dopĺňajú, čím evokujú už spomínaný proces dospievania nesúci so sebou nadobúdanie skúseností a múdrosti aj za cenu straty osobnej slobody a ideálov.

Celá druhá časť svojou výstavbou tenduje k básni Chlapec a krajina – lyrický subjekt a jeho okolie sa konečne spájajú do jedného celku. Autor tu priamo naznačuje predchádzajúcu zmenu svojej optiky („chlapec je už starší“), ale na druhej strane sa vracia späť k osvedčeným hodnotám, ako je napríklad domov. Zdá sa, že celá druhá časť vrcholí v katarznom závere onej básne („aké jednoduché / ten kto zostáva / si ty“). Toto vyvrcholenie je však klamlivé, v nasledujúcich dvoch básniach (Krajina, Chlapec) dochádza k opätovnému rozpadu jednoty a fiktívna harmónia sa rúca. Autor tak – vo svojich básňach, ale aj v štruktúre zbierky – veľmi presne reflektuje nestabilitu a pominuteľnosť sveta a vecí okolo nás.

Čo dodať na záver, snáď len to, že podľa môjho názoru zbierka Radoslava Tomáša je výrazným a pozitívnym prínosom do súčasnej slovenskej poézie a autor „tento deň“ obohatil o nového básnika.

Peter Karpinský

Obsah

chlapec 5

motýľ 6
úzkosť 7
jej ktorá spí 8
akoby navždy 9
koniec sveta 10
októbrová 11
akási jesenná nedeľa 12
plachosť 13
izba 14
pod srdcom 15
dotyky 16
kolená 17
otec 18
doma 19
na chvíľu 20
anjel 21
hrnček plný snehu 22
sneh 23
ona 24
uprostred izby 25
modlitba 26
zatváram oči 27
kone 28

chlapec a krajina 29

stratené 31
odchádzanie 32
odídeš 33
leto básnikov 34
nie som doma 35
večer 36
bolesť 37
skutočnosť 39
posledná báseň
o krajine 41
koniec 42
smútok 44
chlapec a krajina 46
krajina 48
chlapec 20
Koľko má deň básnikov
(Peter Karpinský) 52

RADOSLAV TOMÁŠ sa narodil 29. decembra 1982 v Poprade. Získal ocenenia na viacerých literárnych súťažiach (Wolkrova Polianka, Literárna Senica L. Novomeského, Akademický Prešov, Literárny Zvolen, Múza, Poetický květen...). Svoju poéziu publikoval v Literárnych krokoch, Dotykoch, Slove mladých, Slovenskom rozhlasu a rôznych zborníkoch. Študuje žurnalistiku na FiF UK v Bratislave.

„V kontexte súčasnej barbarizujúcej sa literatúry a umeleckej produkcie vítam Tomášovu zameranosť na báseň ako na hodnotvorný akt. Autor pritom nepredkladá umelý idylický obraz, vie o ambivalentnosti ľudského subjektu, vie o ambivalentnosti vecí, vie o nenávisti, zle. V jednej významovej intencii je jeho báseň ich tíšeniím. Tomáš sa vracia k elementárnosti, prvotnosti videnia, k prostote...“

Ján Zambor

9 788080 612184

ISBN 80-8061-218-8